

Редакція і Адміністрація:
"Свобода", 81-83 Grand St.,
Jersey City, N.J. 07310
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНІОСОЮЗ: (201) 431-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

У СОВЕТСЬКІЙ КАТИВНІ: КАРАВАНСЬКІ МАЛИ ЗУСТРІЧ У ТЮРЕМНІЙ ЛІКАРНІ. РЕПРЕСІЇ СУПРОТИ В'ЯЗНІВ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ. ВАСИЛЬ СТУС ВАЖКО ХВОРИЄ.

Нью-Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Вперше, після багатьох років, в квітні 1975 р., Святослав Караванський зустрівся зі своєю дружиною Ніною Строкатою в концтаборній лікарні в Мордовії. Строката перебувала в тому часі в 3-й зоні 3-го тaborового пункту, а Караванський в 2-ій шпитальній зоні цього ж пункту для чоловіків. Строката була поважно хвора і хвороба та ув'язнення так її змінили, що Караванський ледь її пізнав.

Ще в кінці 1974 року Ніна Строката, Ірина Сенік, Сіафана Шабатура, Дарія Гусаєва і Надія Свічлічна, які перебувають у 4-й зоні 3-го тaborового пункту, відмовилися від примусової праці, у зв'язку з проголошенням у 1975 року «Міжнародним Рухом Жінок» і вимагали звільнення з тaborу. Адміністрація тaborу покарала за це Надію Свічлічну й Ірину Стасів-Калинич двма тижнями ШІЗО (штрафний ізолятор), а Надію Свічлічну відмовили поборачення з сином Яремком. 3 січня 1975 р. Ніку Строкату і Стефу Шабатуру перевели до ПКТ (приміщення камерного типу) — Строкату на 3 місяці, а Шабатуру на 6 місяців. Коли вони відмовилися працювати і їм признали т. зв. норму 86, голодую харчову пайку, яку вони довели до повоного фізичного виснаження, що й значно погіршило стан хвороби Ніни Строкатої.

На доказ солідарності з жінками-в'язнями Вячеслав Чорновіл, який перебував в тaborі 17А в Мордовії, проголошив відмову від спідвдяків у відповідь на звільнення з тaborу в червні 1975 року. З ним солідаризувалися вірмени в Парулі Аїркієлі, який відмовився від спідвдяків на час, як довго буде ув'язнена його землячка Анаїта Карапетян.

В. Чорноволі не дозволили зареєструвати шлюб з Атегою Пашко, хоч зимою 1974/1975 дозволили йому побачитися з нею під час його короткого перебування у Львівській в'язниці. Як вже інформовано в тому часі, крім Чорновола возили на Україну також Івана Геля, Михайла Осадчого, Івана Свічлічного і інших. Декому з них дозволили побачитися з рідними. В тому ж часі дозволили Іванові Гелью зареєструвати його шлюб в Івано-Франківській слідчій тюрмі. Цебув період тиску і спроб КГБ заломати в'язнів та добитися від них «покаяння».

Пермському тaborі 389/36, ст. Бєсєвєтська, Чусовського району і с повною хворий. Він хворіє паразитарною інфекцією, яку він почав погіршувати в тaborі значно погіршилася. Від часу його арешту в січні 1972 року йому не дають потрібних ліків, а зокрема вакаліну. В січні 1975 року родина Стуса перестала йому цей лік, аде адміністрація йому його не додала. Останньо болі значно збільшилися і він неспроможний працювати. Тим не менше, адміністрація не дає йому ні ліків, ні звільнення з праці. Ситуація Стуса на адує репресії, які застосовують до покойного російського в'язня Юрія Галанскова — його теж заставляли працювати і не давали ліків. Василь Стус — поет і літературний критик — був засуджений 7 вересня 1972 року Київським обласним судом під головуванням судді Димітрія Стуса засудили на 5 років тaborів і 3 роки заслання. Йому закидали анти-соціалістичну діяльність, зокрема обвинувачували в авторстві критичної статті про П. Тачину, у зверненні до СПУ в оборону молодих письменників і поетів, яких не дають змоги друкуватися, за збірку поезій, опубліковану в Бельгії та два антирадянські анекдоти, які він буцімт розповів у санаторії «Моршань».

Лева Лук'яніна в лютому 1975 року перевели з психіатричної лікарні в Рибинську до Владимирської психіатричної лікарні в перебування два місяці на розпорядження психіатра Владимирської лікарні Валентина Леонідовича Рогова. Цей же Рогов на початку 1975 року погрозив ув'язнити «психукою» також Валентини Морозови.

Ситуація Валентина Мороза останньо дещо покращилася. Його не запроторили до «психушки» і дозволили читати та вивчати англійську мову.

Стало також відомим, що під час арештів в Ташліні, Естонія, 13-14 грудня 1974 року заарештовано 43-річного українського інженера Артема Юзкевича, члена КПСС. В той же час заарештували лікаря Арво Варта, інженера Маті Кійрєні, викладача Політехнічного інституту й інших. Їм закидали «антирадянську агітацію і пропаганду», включно з виговленням і поширенням «Програми Національного Фронту Естонії», статті «Російський колоніалізм в Естонії» і журналу «Промінь свободи».

НОВІ ВІСТКИ ПРО ГОЛОДІВКУ В'ЯЗНІВ В ПЕРМСЬКИХ ТАБОРАХ

Нью-Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — Про голодівку в 1974 році З. Антонока, І. Свічлічного, С. Глузманна, В. Балахонова і інших в'язнів Пермських тaborів надійшли нові дані. Як уже інформовано, голодівка почалася 26 серпня 1974 року і з перервами тривала до грудня 1974 року.

На початку жовтня 1974 р., після більш як односторонньої голодівки і протестів, І. Свічлічного і В. Балахонова за в'язні протестували до штрафного ізолятора (ШІЗО). Адміністрація старалася зламати опір голодуючих і паралельно з штрафними покараннями стосувала ще різні шкани, як наприклад, щоб Свічлічний і Балахонов висиділи тaborу, парашу. Фізично виснажені в'язні цього зробити не могли і відмовилися. Вночі з 8 на 9 жовтня Свічлічного схопили ніркові колючки. Лікарка Солюміна ствердила, що його треба негайно відіслати до лікарні, але поставляла передумову, щоб Свічлічний прийняв голодівку. Свічлічний не погодився і попросив дати йому грівку, на що Солюміна не дозволила. Свічлічний дуже мучився і вночі з 11 на 12 жовтня стан його настільки погіршився, що картовий офіцер, на власну руку, сказав дати йому застрик платифіліну. 12 жовтня, о год. 6:30 ранку, Мельничук, Бутман, Вальдман, Чекаліні і Гнох проголосили голодівку на знак протесту проти не-людського трактування Свічлічного. 10-11 ранку прислали до Свічлічного медсестру, яка дала йому ліки і грівку. Свічлічному полегшало і його дали залишити в ШІЗО. 18 або 19 жовтня Свічлічного вислали в етап і у зв'язку з тим він перебував голодівку, — він опинився в Київській тюрмі КГБ з якої, його перевели назад до Пермських тaborів.

В той час, коли І. Свічлічний і Балахонова в'язнили на початку жовтня 1974 року в окремих камерах ШІЗО, З. Антонока і С. Глузманна тримали в приміщенні намерного типу (ПТК). В камері вилучили опівніч і з труби на пари капала холодна вода. Шойно 12 жовтня, на їх протести, включили опівнічання. В камері постояв сморід від труби шурів, яких не можна було витягнути з-під пар. З одної з труб вода почала текти струмком. Антонок і Глузман без перерв виплювали воду з підставлених на пари посуд. Начальник тaborу, майор Пшенов, відмовив направити трубу і 14 жовтня заявив, що «це нічого страшного, встановіть порядок і виводіть воду по черзі». 19 жовтня Антонок і Глузман проголосили «суху» голодівку, себто відмовилися навіть від води. 22 жовтня важко хворого Антонока перевели до лікарні, де він перебував до лікаря. 31 жовтня Антонока вийшли з лікарні і за «ворожю діяльність», адміністрація наказав перевести на чотирі місяці до ПКТ. Антонока розпочав знову голодівку, яку провадив понад місяць. 6 листопада він достав тримісячний шлунок. Але йому не дали жадних ліків. В додаток до недуги шлунок в нього виявлено туберкульоз.

С. Глузман увесь час перебував в ПКТ і 9 листопада дістав серцевий приступ. Після хвилі голодівки і протестів у травні і червні 1974, це друга з черги голодівка в'язнів була продовження боротьби за права в'язнів, протесту проти не-людських умов тaborу-адміністрації і режиму в'язнів. Так, наприклад, однією з безпосередніх причин голодівки І. Свічлічного, С. Глузманна і інших в'язнів 1974 року було відмовлення Ігорію Калиничеву поборачення з рідною, яка вже приїхала до тaborу. Тоді, до речі, навіть прокуратура Пермської області визнала, що це «добалання було не об'єктивним».

Продовження цієї боротьби в'язнів за їхні права є домінантною рисою в житті статусу політичних в'язнів. Протести і домагання у цій справі почалися в 1975 році.

Продовжуються дебати в справі української мови в Канаді

Оттава (ОУПС). — В зв'язку з річним звітним доповіддю «Мовного комісара» д-ра К. Спайсера для канадського Парламенту й теп у зв'язку з підготовкою й рекомендаціями Комісії Двомовних Дієтрихів у Канаді відбулася нещодавно весна наслідок радіодискусія представників англо- та франкомовних груп, в якій узяв участь український проф. Я. Рудницький із Вінніпегу. На його думку, справа становить інших етнічних мов Канади, а передусім української, не вирішено задовільно ані Офіційно-мовним актом із 1969 р., ані політикою багатовладдя востані 1971 р. Проф. Рудницький повернувся до своїх рекомендацій урядові Канади з 1967 р. в рамках Репорту Королівської Комісії, а теж і до додаткових «В-В рекомендацій» з 1971 р. В них він висуває потребу конституційного забезпечення ук-

раїнської мови, перейменування «Комісаря офіційних мов» на «Комісаря мов Канади» та створення побіч англо-французьких (обласних) мовних дистриктів, де с 10 або більше відсотків українського населення. Хоч у справі перейменування «Комісара офіційних мов» і самого Акту з 1969 р. були позитивні резолюції Конгресу України Канади у 1971 й 1974 рр., проте уряд Канади не пішов назустріч цим рекомендаціям і справа залишається далі відкритою. Комісар Спайсер заявив у часі дискусії з проф. Рудницьким, що він проти перейменування Акту з 1969 р. й свого урядового становища, як комісара. У відгуках на цю дискусію Г. Вхот із Едмонтону у «Фрі Пресс» із 9.8.1975 назвав відповідні й зв'язави д-ра Спайсера «гіпокрізією» на кошт податківців Канади.

АРБА проголосила конкурсеєсів на спортові теми

Вашингтон, Д. К. — «Національна Футбольна Ліга та її ролі в Американській Історії» — це тема конкурсу есеїв для молоді, який проголосило Управління для Відзначення 200-річчя Незалежності Америки (АРБА), як ще один офіційно затверджений проект в рамках святкування 200-річчя цієї країни. В конкурсі може брати участь молодь у віці від 14 до 18 років життя. Спеціальне журі вибере 12 найкращих есеїв, які не повинні перевищити 700 слів, а їхні автори одержать стипендію на університетські студії в загальній сумі 25,000 дол. Перша нагорода — стипендія на 10,000 дол., як рівнож покриття всіх коштів подорожі до місця змагання т. зв. Супербол Х в Міамі, Флориди, 18-го січня, 1976. Ці змагання відбуваються кожного року за примат ЗСА у професійному футболі. Друга нагорода конкурсу — це стипендія на 5,000 дол., а десять фіналістів одержать стипендію по 1,000 дол. кожний.

Слід відмітити, що цей останній проект пов'язаний особливо зацікавити українську молодь, бо історія американського професійного футболу багата на українські прізвища, серед яких на перше місце вибивається Бронко Нагурський, один з найбільш визначних змагальців українського роду. Б. Нагурський, як і різнож Чак Бєдларик, удостоїлися найвищої пошести в цьому виді спорту, бо їх прізвища включені в листі змагальців — членів т. зв. Палати Славя (Год оф Фейм) в Кенноні, Огайо.

Філадельфія («Мета»). — Михайло Захарчук, який від дванадцяти літ є керівником Відділу Суспільної Опіки Союзу України в Британії (СУВ) в Лондоні, а від двох літ ще й керівником Лондонського Відділу Центрального Бюро Українських Подруж «МЕТА», прислав недавно до Централі «МЕТТИ» й Філадельфії звіт з переведеної там великої акції посередництва подруж. Скоропечений зміст цього звіту:

ТЕНІСНИЙ ТУРНІР ДЛЯ ТАБОРОВИКІВ СОЮЗІВКИ

Союзівка. — Другий з черги турнір для учасників тенісових тaborів цієї оселі УНІОСОЮзу відбувається тут у суботу, і неділю, 23-24-го серпня. Початок змагань запланований на 10-у год. ранку в суботу. В турнірі можуть брати участь всі учасники цюгорічного і минулорічних тaborів, які ще не переступили 18-го року життя. Турнір переведуть Юрій Савчак і Зенон Сніжний, інструктори кожорічних тенісових тaborів на Союзівці.

КОНГРЕСМЕНКА ФЕНВИК БЕЗУСПІШНО СТАРАЛАСЯ БАЧИТИСЯ З ВАЛЕНТИНОМ МОРОЗОМ

Москва. — Бостонський «Ди Кришен Савис Монитор» у виданні з четверга, 14 серпня, помістив вістку своєї кореспондентки з Москви, Елизабет Панд, в якій вона інформувала, що конгресменка Міллісент Фенвик, республіканка з Нью-Джерсі, старалася безуспішно «одержати дозвіл на відвідини ув'язненого українського історика Валентина Морозова у Владимирській тюрмі». Газета пише, що конгресменка Фенвик, яка разом з іншими 18-ма американськими конгресменками відбуває офіційні відвідини Советського Союзу, належить до малої підкомісії, яка під час цих відвідин інтерв'ювала у совєтських властей в справі приблизно 1,000 жидів, українців і дисидентів, які або ув'язнені, або не можуть одержати дозволу на вїзд із Советського Союзу.

Елизабет Панд пише, що совєтські власті були дуже поритовані тим, що американські конгресмени, зокрема Міллісент Фенвик, дуже часто відвідали питання людських прав, до чого совєти не звикли. Один совєтський урядовець закинув, що питання людських прав є «манією» американських законодавців, на що конгресменка Фенвик відповіла, що «допускається з тим твердженням, але в той самий час закинув їй совєтам, що вони бездіяльно вважають злочини бажання будь-якої особи залишити Советський Союз. Вона сказала, що пересічний американець змінив своє місце замешкання принаймні сім разів. Ми переконані, що право на зміну місця замеш-

кання є цілком природним явищем». «Ди Кришен Савис Монитор» далі інформувало, що коли один член Верховного Совету натякнув, що американські конгресмени порушують питання людських прав у Советському Союзі, бо старуються одержати фінансові дотації на передбачені кампанії від заінтересованих груп в ЗСА, то конгресменка Фенвик гостро відповіла, що в її виборчий округ проживає тільки «горстка українців, кілька осіб жидівського віровизнання та здається одна румунаська родина». Вона сказала совєтським законодавцям, що коли в світі зростає рівень життя, то вона надіється, що «також зростає рівень свободи і людських прав».

Елизабет Панд писала, що совєтські законодавці і урядовці часам «були роздратовані» безперервним порушенням питання людських прав в СССР американськими конгресменами, бо вважали, що це питання не може бути зв'язане з питаннями міжнародної політики. Совєти кількакратно протестували проти нібито втручання американських конгресменів у внутрішні справи СССР і навіть закидали конгресменці Фенвик, що вона шкочить добрим відношенням між ЗСА та СССР. Натомість конгресмени відповіли, що питання людських прав не є «внутрішніми справами», особливо після того, як 35 країв в Гельсінках підписали Декларацію Європейської Конференції для Справ Безпеки і Співробітництва, яка, між іншим, містить постанову про «вільний обмін ідеями та людьми».

Американські конгресмени мали зустріч і розмову з Брежнєвим

Ялта. — В четвер, 14-го серпня ц.р. генеральний секретар ЦК КПСС Леонід Брежнєв прийняв і гостям у своїй віпочинковій віллі біля Ялти на Криму 18 американських конгресменів, які перебувають тепер з офіційною візитом в Советському Союзі, та супроводжували їх коли вони оглядали палац царя Александр III, побудований у XIX столітті. Конгресмени перебували в това-

ривстві Л. Брежнєва більше як дві години часу. «Де були надзвичайно приємна зустріч, Брежнєв не міг бути приємним», заявив спікер Палати Репрезентантів Карль Альберт. Він при тому відмітив, що Брежнєв був дуже ввічливий і відповідав на всі поставлені питання, зясувавши при тому докладно позицію Советського Союзу до ряду міжнародних питань.

Спроводування дівчат української громади в Англії

Філадельфія («Мета»). — У вихотлюванням запрошувачих листів в англійській мові та всіх паспортних формальностей, які не були прості, бо обидві країни не дуже сприяли тій акції, а вікніті Тіто такі заборони вїзд дівчаток. Але за три роки, в яких той вїзд був дозволений, біля три сотні дівчат одержалися з українцями у Великій Британії, що стало зав'язком примірних українських родин.

Відтак почали привіздити до Великої Британії і виходити заміж за українців українці з інших країв Європи. В Суспільній Опіці СУВ у зареєстровано, що понад 500 дівчат прибуло до Великої Британії, а це тільки те, що полагоджувала Суспільна Опіка СУВ-у. Полагоджували справу спроводування дівчат ще й інші. Разом прибуло з Югославії та інших країв Європи українських дівчат, що одержалися у Великій Британії, біля п'ятотри тисячі. Всі ці дівчата були рожені власне з тією метою, щоб українці не одержувалися з чужинцями, а закладали українські родини, а не мішани.

ГЕНРІ КІСІНДЖЕР ПЕРЕСТЕРІГАС МОСКВУ ЩОДО ПОРТУГАЛІЇ

Вашингтон. — Виступаючи з промовою на конвенції південної фармерської групи в Бірмінгемі, Алябама, державний секретар Генрі Кісінджер перестерігав Москву перед вмішуванням у внутрішні справи Португалії і використанням неясної ситуації в тій країні. Він зокрема, звернув увагу урядові СССР, що фінансова допомога, яку одержує від Москви комуністична партія Португалії у висоті 10 мільйонів доларів тижнево з метою перебрання влади, прогнаний деклараций, прийнятої і підписаної урядами ЗСА, Советського Союзу і 33-ма іншими державами в Гельсінках. Кісінджер уважав, що СССР не має жадного морального права мішати до внутрішніх справ португальського народу, який має право вибирати для себе таку систему правління, яка йому найкраще відповідає. Він далі заявив, що «ми завжди будемо симпатизувати з тим політи-

чними силами Португалії, які намагачуться увести демократичну систему в країні і оспонуватимемо намаганням меншості, яка вибиваєся руйнівницею і бажає використати здобутки революції для своїх цілей». Кісінджер при тому додав, що З'єднані Штати Америки «стоять напоготові, щоб поможти демократичній Португалії, яка є членом «НАТО». Тим самим, як твердить пресою коментатори, Кісінджер змішав Америку з «політичною гру в тій неспокійній країні». Політична заява державного секретаря ЗСА сильно скріпшила позиції дев'ятих офіцерів, які були недавно виключені з Революційної ради, Католицької Церкви, Соціалістичної і Народної партії та всіх антикомуністичних сил в Португалії, які домагачуться реїгнації теперішнього прем'єр-міністра Гонсалвеса, якого всіма засобами підтримує комуністична партія за його прокомуністичну політичну лінію.

Положення в Португалії загострюється

Лісабона. — Ситуація в Португалії чимраз більше загострюється. Президент Франсіско де Кошта Гомеш вимагає продовження речення зміни прем'єра на 45 днів, але ця заява Президента викликала нову хвилю протестів і обурення серед португальського населення і членства двох найбільших і найсильніших партій Соціалістичної і Народних демократів, які вимагають негайного уступлення прем'єра Гонсалвеса. У південному місті Портімо тисячі прихильників Соціалістичної партії влаштували бурхливі демонстрації викрикуючи: «Васко — геть!» і інші гасла. Подібну багатотисяч-

ну демонстрацію влаштувала Народна демократична партія в містечку Камсає в поблизу Лісабона. Демонстрації погрожували, що вони організуватимуть напад на Белем плаца, у якому президент викликає уряд, мільйон оліо, якщо Гонсалвєс не прийде уряд кілька днів не уступить із свого посту. Того ж розрухи і бурхливі демонстрації з тижню наблизилася вже в околиці столиці, Гонсалвєс наказав військовикам стягнути в район Лісабона 5-ту військовоу дивізію, яка має славу «жорстокої національної гвардії», щоб перешкодити есентаційному походиві демонстрації на Лісабон.

Португальський острів Тімор домагачеться незалежності

(ст.). — Португальський уряд potwierдив вістку, що в португальській частині острова Тімору прийшло до державного перевороту. Португальський державним представникам у Тімору Демократична Унія Тімору влучила ультимат із домаганням негайної незалежності. Союз заявив найважливіші устаткування, детойнці, пристань, головну поліційну станцію й деякі адміністраційні будинки в столиці Ділі. Положення на острові напружене, на вулицях португальські патрулі старуються адержати порядок. Губернатор Макао (португальської колонії недалеко Гонг-Конгу) повідомив, що коло 300 португальських утікачів, головною жінок і дітей, евакуйовано з Тімору і їх везуть до Дарвіну в Австралії.

Три суперничючі групи острова Тімору уже від кількох місяців борються між собою за політичний вплив. Демократична Унія, яку керівив аважали помірковано, була за тим, щоб португальський Тімору упродовж незалеженого часу злучився з Індонезією. Група «Фрегеліа» домагалася негайної незалежності. Третя група «Алодеті» була за злучення з Індонезією. «Тімору» це найбільший острів в Індонезійській групі Сунда в Малаязійському архіпелазі. Острів довжиною на 294 км, і найширшою місці ширини на 86 миль. Північно-східна частина острова належить до Португалії, а південно-західна до Індонезії. Португальська частина мала в 1950-му році 442.378 населення, в цьому європейців усього лише 568. Російські австралійські, з ісландськими, китайцями, араби. За винятком прибережної полосы, цивілізація не заторкнула тиморського населення. Вони все ще живуть примітивним життям, племена ведуть війни між собою. Їх зброя це лук, спис, меч і щит, але й рушниця. Хати будують на палях. Селі й доми часом обведені парканом. В селі буває спеціальна хата, в якій ватажок успішної експедиції додає людських голів прокладати вивчання, щоб примирити духів убитих.

Проф. М. Клименко доповідав у Манітобському університеті

Вінніпег (ДС). — Відомий український учений д-р Михайло Клименко з Гавайського університету в Гонолулоу вїздав у дніх 10-12 серпня Манітобський університет, бібліотеку й Коллеж св. Андря на кампусі в Форт-Гаррі. Проф. Клименко цікавився розвитком слов'янства й українознавства в Мані-

тобському університеті, взяв участь у лекції української мови проф. Я. Рудницького, де давав студентам пояснення по програмі студій слов'янства в Гавайському університеті та згадав про острів Лісабонського в системі Гавайського архіпелазу, що його 170 років тому відкрив Юрій Лісабонський в часі своєї кругосвітньої подорожі.

СВОБОДА SVOBODA

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J., for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Черга на громаду!

На цьому місці висловлено і надруковано досі багато докорів на адресу Президії Світового Конгресу Вільних Українців за те, що вона легкокопаво і занебезуває одне з найважливіших своїх завдань і зобов'язань — створення і втілювання т. зв. "урюкомлення" відомого Інформаційного Бюро в Нью-Йорку, осідку Об'єднаних Націй. З тим б'льшим адоволенням і рівночасно призиванням та похваляю для Президії СКВУ треба відмітити зроблені в останніх днях конкретні кроки: заангажування молодого професіоналіста, адвоката Андрія Семотюка на керівника запланованого Бюро. Адв. Семотюк був з рамені СКВУ координатором делегації вільних українців на Світовому Конгресі Міжнародного Року Жінки в Мехіко і тепер уже від кількох днів перебуває в Нью-Йорку та почав здійснювати своє завдання щодо організації Бюро та налагодження його праці ще за часів свого в'їзду в місто.

Всі ми даємо собі справу, що завдання і місія адв. Семотюка не тільки не легкі, але такі справді трудні і складні. Правда, досі ми мали привагліших — м'жжа б сказати — привагліших наших представників, які з б'льшим чи меншим успіхом виконували деякі інформаційні завдання на терені Об'єднаних Націй, але про таку систематичну працю і відповідно влаштованого та обладнаного бюро не було й мови.

Очевидно, що про якість Бюро СКВУ при Об'єднаних Націях передчасно говорити, привагліше тепер, бо на це треба б було насамперед здобути для СКВУ статус визнаючого Об'єднаними Націями неурядового агентства. Але заходи в цій справі зможе і націєно побачити організація тепер адв. Семотюком установа з офіційного назвою Бюро СКВУ для людських прав. Тим часом, Бюро СКВУ буде не при, але для Об'єднаних Націй, що по суті на одне виходить: з гуманітарних мотивів та з гуманітарних цілей постійно, точно й авторитетно інформувати Об'єднані Нації та їх членів про грубе порушення, а то й повне заперечування найбільш елементарних людських прав для українців на Б'льній батьківщині окупаційним совєтським режимом. Це цілком виходить в компетенції СКВУ, світової репрезентації вільних українців.

Президія СКВУ, нехай і децю епізно, але вчинила добрий крок, заангажувавши молоду, здібну й енергійну людину для здійснення великого й відповідального завдання. За нами, громадою, залишається тепер не тільки сказати, але й конкретним ділом — нашими пожертвами на цілі СКВУ через нашу країну репрезентації, Український Конгресовий Комітет Америки і Комітет Українців Канади — виявити і доказати нашу повну моральну і матеріальну підтримку цього дуже потрібного і дуже відповідального почину.

Оправдане „вето“

Минулого понеділка, 11-го серпня новий американський амбасадор до ОН Деніс І. Монтгмен під час засідання Раді Безпеки два рази піднімав руку, заявляючи, що ЗСА відкидають пропозиції прийняти цивільні і цивільні Б'єтнамів в членство Об'єднаних Націй.

Це „вето“, восьме і дев'яте з черги „вето“ Америки за всі 30 років існування Об'єднаних Націй, в яких представників Совєтського Союзу понад сто разів відмовував совєтське „вето“, було цілком оправдане. ЗСА, які досі ніколи не голосували проти прийняття будь-якої країни до Об'єднаних Націй, згодилися „вето“ проти прийняття двох Б'єтнамів з уваги на те, що минулого тижня Рада Безпеки навіть не хотіла розглядати ліквідації в членство Південної Кореї. Як правильно заявив амбасадор Монтгмен, членство в ОН мусить бути „універсальне, а не селективне“ і політична система даного кандидата не може бути критерієм на прийняття цієї держави до ОН, бо тоді ця міжнародна організація не зможе функціонувати. Але комуністичні держави і країни т. зв. „третього світу“ голосують за прийняття тільки тих членів, які їм „подобаються“, а відкидають аплікації всіх інших. Власне на підставі таких „особистих симпатій“ комуністичній б'льк і держави „третього світу“ відмовилися навіть брати під увагу аплікацію в члені ОН Південної Кореї, держави, яка протягом чверть століття виявляла свою стабільність, натомість хотіла прийняти до цієї міжнародної організації комуністичний Північний В'єтнам, який не додержав паризьких мирових договорів і збройною силою завоював Південний В'єтнам та продовжує підтримувати діяльність у сусідніх державах, як також пропонувала прийняти, як окрему державу, тепер вже комуністичний Південний В'єтнам. Виглядає, що комуністичний б'льк, старуючись про прийняття двох Б'єтнамів, хотів тільки заперечити собі цей один голос в Об'єднаних Націях. Це ще один доказ, що Совєтський Союз та всі інші комуністичні держави хочуть використувати Об'єднані Нації тільки для своїх власних цілей.

Зовсім відмінно представляв собі функцію ОН Америка. Доказав це амбасадор Монтгмен, коли заявив, що ЗСА були готові голосувати за прийняттям обох В'єтнамів до цієї міжнародної організації, але рішення накласти „вето“ тільки тоді, коли Рада Безпеки відмовилася навіть брати під розгляд аплікацію Південної Кореї. Америка дійсно покладає надії на те, що Об'єднані Нації такі спроможні хоч частково спричинитися до вдержання миру в світі та до пологодження деяких конфліктів між державами. Щоб це можна було доконати, до ОН мусить належати всі країни світу, не зважаючи на їхню політичну систему. Тому Америка була навіть готова голосувати за прийняттям двох В'єтнамів. Однак, треба привітати „вето“ амбасадора Монтгмена проти В'єтнамів. Вашингтон мусить наразі доводити комуністичному б'лькови і країнам „третього світу“, що президент Форд планує додержатися своєї заяви із червня п. р., що Америка „гостро буде протиставляти старанням будь-якої групи країн використувати механізм Об'єднаних Націй для вузьких політичних цілей“. Треба також привітати факт, що ЗСА наразі відстають від оборонної ролі, яку досі виконували в ОН, та починають провадити більш рішучу політику на цьому міжнародному форумі.

МІ І СВІТОВА КОНФЕРЕНЦІЯ В МЕХІКО

Про Конференцію Міжнародного Року Жінки в Мехіко багато вже написано в українській пресі. Кореспонденти нашої преси, які були в Мехіко, та деякі учасниці радо оповідають і пишуть про цю велику і історичну рагу Конференції.

Була це конференція дійсно великої історичної ваги для всього світу. Була вона історичною вагою і для українців. Відбулася вона під кличком: рівність, прогрес, мир.

Може вперше так чисельно були присутні вільного світу заступники на такого роду конференції. Складлася ця наша делегація з представниць і представників наших центральних організацій, під провідом СКВУ і СФУЖО. Протягом довгого часу готувалися ці наші центральні представництва до Конференції в Мехіко. Відомості про програму і склад делегації, тобто, хто буде допущений на неї, були дуже скупі і епізодичні.

Стиклала ця Конференція Організацією Об'єднаних Націй і планувалася спочатку запрошити до участі в ній тільки делегації держав — членів ОН та представників неурядових організацій, акредитованих при ОН. Але планувалося, що було багато зацікавлення серед організацій, які не є акредитовані при ОН, але є зацікавлені статусом жінки у світі і тому домагалися своєї участі в тій конференції. Отож, щоб вийти з цієї ситуації, рішечо епикати рівночасно з Конференцією ОН другу конференцію т. зв. Трибуну, в тому ж часі і в тому ж місці Мехіко, але без праве амосьтати якінебудь резолюції.

Підготовку Конференції доручено пані Гельці Спіна — філіянді, асистентці Генерального Секретаря для Суспільного Розвитку й Гуманітарних Справ в ОН. Цілковитим документом для цієї Конференції був План Акції для розв'язки соціальних і економічних проблем, які стаять жінку в меншовартієніє положення. Цей документ жадас перевірення статусу жінки в д'лянках виховання й навчання, праці й участі в політичному житті та планування, і в д'лянці здоров'я та відживлення. Цей План Акції, розкладений на десять років, дає вказівки, що держави, різні жіночі організації й угрупування та комісії повинні робити, щоб інтегрувати жінок у громадське життя та зрівняти їх із чоловіками.

Так як цілий світ готувався до участі в цій Конференції в Мехіко, так і українські жіночі організації доклали всіх зусиль, щоб з'їздити своїх представниць, і обізнаних з метою Конференції та з проблемами української жінки у сьогоднішньому світі. Крім жіночих

організацій вислали своїх представниць і загальноукраїнські громадські організації. Прибуло до Мехіко 28 осіб з ЗСА, Канади, Австралії та Аргентини. Українська делегація була очолена Координаційним Комітетом, в який увійшли: Андрій Семотюк (СКВУ), Олена Промітук (СФУЖО), Марія Век (СФУЖО) та містоголозі СФУЖО: Уляна Целевич (ООЧСУ) і Марія Квітковська (УЗХ). Кожного вечора наші делегатки сходилися до кімнати СКВУ в готелі Дель Прадо (де більшість їх заешкувала) та нараджувалися до пізньої ночі: переглядали себе, що зроблено в той день, та планували, що зробити далі. Наша ціль була зааміфестувати на тому терені нашу участь і ми хоч неурядова делегація, але потреба часу вимагала від нас впливати на публічну опінію й говорити світові правду.

Прибувши до Мехіко, ми в перших днях прислухалися до різних виступів — дебатовали представниць урядових делегацій на Конференції ОН, куди деякі з нас були допущені як представники української преси. Інші членки нашої делегації брали участь у сесіях Трибуни, де учасниці мали право ставити запити та висловлювати свої погляди. Ми всі еколько побачили, що Конференція ОН і Трибуна були під впливом вільного світу (СССР) та азійських і африканських країн, які є у ефері й впливі. Ми також відчували, що є і протилежні до Москви течії, але вони не були дуже голосні. Ми зауважували, що звичайно делегати з т. зв. „СССР, абре держави його сфери впливу“ висловлювали бомбастичні фрази про те, як то „свої усе горади і амшували“ у свої промови багато політики, закликаючи світ потягити з колоніалізмом, неоліоналізмом, фашизмом і капіталізмом. Вони твердили, що у їх країнах стало краще жити від революції і т. п. Натомість делегати інших, некомуністичних держав говорили про суспільні проблеми своїх країн, а деякі турбувалися, іншими та вказували на д'лячні допомоги нерозвиненим народам.

Ми, українки, поставили собі за ціль донести цій Конференції до відомої проблеми українських жінок в СССР. І так, коли ми були на офіційній Конференції ОН, де дискусія не була дозволена на сесіях, ми мали нагоду лише приваглібно знайтися, чи то з членами міжнародної преси, чи з міжнародними делегаціями, говорити з ними та інформувати їх про наші справи. Це мало своє значення, і хоч неофіційно, але зерно праці було кинене. Я особливо мала велике задоволення розмовляти відразу

п'ніям, Прилетів, милий, прилетів, хороший, прилетів майже на два тижні перед тим, як було умовлено, бо змелодерів, не пожалив крильце, не побоявся морозної ночі — прибув, щоб лишень врятувати мене від неминулої смерті. Потім сусідки довгенько г'лузували з моєї хвороби, а я не могла віджадувати того останнього пір'я, що його так незаслушено засудили на помийницю.

Але рушник став пам'ятником, і його бергла, хоч користі з нього не було ніякої. Іон ми, як свідомо радянська інтелігенція, в хаті тримати не могли, а комуністичні „святія“ мали глибоко в печінах і розвічувати їхні портрети по стінах, ще й прикрашати рушниками, в'язаним зайвям. Та й в'язивані рушники стали анахронізмом, бо від усіх рушників і стилевих вишивочок завжди віяло духом українського буржуазного націоналізму, а за нього по г'льчці г'ладили рідко.

Війна, часи Великого Ісходу і перші роки на чужині також були мало сприятливими часами на виставку творів нашого народного мистецтва. Хто їх і мав та цинів, не то що не виставляв, але, навпаки, ковав якнайдалі і зберігав якомога пильніше. Левач схованій і мій рушник. Не тому, що представляв для мене якусь мистецьку вартість (з мене в тілі д'лянці знаець нікудишній), а тому, що з ним усе ж була пов'язана родина подія.

А тепер: чому лишень половини рушника? Варварство, пане Маріє, чисте варварство з мого боку! Ви напевно зауважили, що вздовж горішньої частини вишивки смужка полотна темніша. Отам колись рушник був розрізаний і шпитий. А сталося воно так:

У мене захворів син. Це було на третьому році нашого поселення в Бразилії, і довкола нас була чорна біда. Викликав лікаря не було за що. Але добрі люди на світі існують, і такою доброю людиною виявився студент медицини п. Роман Сисак, який кілька років був нашим безinteresним домашнім лікарем. На маргінеє зазначу, що під сучасну пору доктор Роман Сисак — одна з найбільших зірок офтальмологічного світу Бразилії.

Так отож, до мого сина мав прийти, тоді ще не доктор Роман Сисак, а просто пан Ромко. Однак, хоч він був

п'ніям, офіційної представниці СССР. Я була глибоко задоволена великим виявом димпатії до неї численних делегаток після закінчення її промови, в якій вона обіцяла підтримку свого уряду, що бореться за незалежність! З великим зацікавленням слухала мене, наприклад, делегатка Лезото (Африка), п-і Дюйєс Молаво, про діяльність у СССР, що є далеко від того, як її змальовувала п. Терешкова. П-і Молаво сама просила в мене матеріалів, що їх ми роздавали переважно серед делегаток Трибуни.

На Трибуні виступало кілька наших делегаток під час дискусій і ставили розумні питання. Наприклад, п-і В. Мушиська спитала трелегентку з СССР, яка говорила про „бездоганну“ медичну службу в модерних Медичних Центрах Москви, чи є можлива хоч якась медична опіка політичним 'язвям в СССР, бо ми знаємо, що є дуже багато аретованих та на засланнях, іж ними велике число жінок, які не мають медичної опіки. Відповіла була вимінаюча Пані У. Целевич вступила із закликом до делегаток Конвенції, в їх уманости і справедливі, і в душі Міжнародного 'оку Жінки, ставитися перед урядом СССР, щоб уділити амньості всім жінкам — політичним в'язням у СССР, вносячи резолюцію прох звільнення. Пані К. Смолядська вимагала, щоб проблеми, висловлені на Трибуні, д'лялися відомі на Конференції ОН. П-і В. Чука виступила в справі звільнення всіх політичних 'язвям у цілому світі. Пані Галина Климук виступала кілька разів в імені делегації в справі наших жінок — політ'язвям в СССР — з нашими клопотаннями до положення українок в СССР. Я чула одні такий і виступ, і вона надзвичайно серйозно, спокійно і тактовно висловлювала свою думку. Крім цих виступів, мущу ще звернути увагу, що багато делегаток давало інтерв'ю для радіо, а п-і В. Мушиська, яка володіє добре єспанською мовою, була запрошена на мекіанське телевізійне 24-го червня, де разом з делегатками Мехіка й Панами давала відповіді на питання, які ставили слухачі (телефоном). Питання були загальні про Конференцію й участь делегаток у світі, а також до неї окремо про ролі української делегації, турботи українко про політ'язвям українко у СССР і що вона осягнула своїми акціями.

Взагалі мущу підкреслити, що ми всі назавні виступали одногдіно, гідно й конструктивно. Кожна з нас хотіла якнайбільше сприяти до успіху нашої участі в Світовій конференції і старалася, щоб якнайбільше учасниці почули про нас і наші турботи. А це була дуже численна Конференція (закінчення на стор. 4-ій)

Всіх записів є понад 250 в мовах: українській, французькій (зрозуміло, що найбільше), сербській, болгарській, польській, білоруській, російській, німецькій, англійській, угерській, грецькій, іранській, японській і ще в інших мовах, яких писемів і змісту не вдалося нам розшифрувати. Записи в рідній мові азійських і африканських народів збуджують подив і повагу до них. Тим болітніше відчувати записи українців французькою, чи англійською мовою, а дуже боляче вражає, як діти „душе патріотичних“ батьків ніяк не можуть дати собі ради з українським письмом. Вачиться, що син за всяку ціну хотів написати українською мовою, — але його не навчили. Цей скромний запис українською мовою учня середньої школи каже: — „Ваші образи й ікони є дуже характеристичні“.

Виставка була дуже вдалою, ефектною і... о даво! — ніхто з не-українців не помітив і не назвав її, наприклад, „рюс“, але всім було відомо, що це українська виставка, хоч ніде не маніфестовано, що це саме українська виставка, — підкреслювано лише в рекламах її мистецької вартості.

Виставка відбулася в сусідстві Академії мистецтв, тому її відвідало багато різноманітних мистців, мистецтвознавців, письменників, молоді і любительні мистецтва. В галерії можна було зустріти, наприклад, старшу пані, французянку-скульптора, яка тут частіше перебувала, як і відомого критика мистецтвознавця, який від довгих років у Парижі циняється всіма новинами мистецтва, а що їх тут багато, то старший пан завжди поспішав, але на виставці Мазурика був щоденно і провадив розмови з молодими мистцями — відвідувачами, — йому цікаво було.

На початку виставки були деякі спроби провокації зі сторони російських іконодівців і іконопродавців, яких у цій д'лянці доволі багато, але провокація Мазурика дуже тактовно ігнорувалася, як і обсяжні, який в часі версіяжу, коли галерія була напихом набита людьми, головне молодими, ходив між ними і французькою мовою говорив „в повітря“: — „Це російські картини“, „це все копіюване з російських картин“, „ікони є лише російські“ і т. п. Саме тому ми вибрали із запису російською мовою наголос нашого зізнання, бо бачимо, що і росіяни часами бувають іншій. Колекціонерка ікон і письменниці, росіянка пише: — „Ту виставку можна б назвати „Ікони 2000-го року“. Це не стиглізація, не імітація, а саме — ікона сьогоднішнього і завтрашнього дня. Знаменито!“

Тому на початку даємо запис українського католицького Владимира в Парижі, єпіскопа Володимира: — „Подивився я іксту нашого мновонайденого мистця ц. Даї йому, Боже, сил і втравності у благородній праці на славу української культури“. Слідують записи українського католицького пароха Парижу, о. М. Левенца, наших Сестер Службениць, білоруського католицького пароха з поданням адреси парохії і церкви, угорського владимира і священика. Ніхто не противиться модерній візі ікон, а схвально і признають, що це ікони, а не картини. Як це записує мекіанський владимира Насралаг: „З надією, що Ваше мистецтво обновиць візантійську іконографію“.

Прикро вражає брак записів у книзі інших українських мистців в Парижі (крім відомого мистця В. Хмелока), які не уважали відповідним, хоч для „годиться“, відвідати виставку колеги. На оправдання знаходимо один запис французькою мовою: — „Там, (Закінчення на стор. 4-ій)

Тоді пригадала я собі свій вишиваний рушник. Назаль, не льняний, навіть не бавовняний, а конопляний і недоречно-багато вишитий, але чистий і не подертий. Пан Роман — людина інтелігентна, він зрозуміє, він вибачить. В'язгана я той рушник, випрасувала і повисла на цвяшкун біля миски. Довгий, абсолютно довгий — аж по підлозі волочився! З одного боку 85 сантиметрів вишивки, з другого боку 85 сантиметрів вишивки, а посередні приблизно стільки ж невшитого полотна. Вирізати його! І я вирізала, а решту зшила. Готово, проблема розв'язана!

На те, довідавшись про хворобу нашого сина, прийшла і моя приятелька — пані Марія Мудрик — близька кровна пані Романа. Вона тепер у Торонто. Додавати якісь пояснення до її особистої вважано зайвою річчю, бо пані Мудрик загально відома людина.

Отож, прийшла пані Марія й відразу зауважила рушник: Ох! Ах! Та це ж — чудова річ! Звідки він його взяла? А чому ж він шитий? Ну, знаєте!.. І ви його повірили, щоб ним утиратися?! Бійтеся Бога, та це ж — гріх!

Відвага м'ряється різними мірлами і хоч я до болячих не належу, але признаюся до того, як у мене стоїть справа з рушниками, не вистачило духу. Довелось зробити байдажу міну і сказати, що втратив таким рушником — це ж найпродітніша річ.

Що про мене подумала тоді пані Марія, не знаю (а тепер, коли б я її спитала, напевне не скаже), але попросила, щоб я її рушника позичила, бо вона хоче відішлати заір. Прощу дуже — чому ні!

Продовження буде

З НАШИХ БУДНІВ

Весільне зисло

Ще донедавна редакторка, тепер уже редактор жіночого журналу „Наше Життя“, п-ні Уляна Любоєвич, епала, як то кажуть, на шасливу думку, і з нагоди Року Жінки, видала весільне зисло, за місяць гервень ч. р. Во місяць гервень, — пише пані редакторка, — тут місяць весіль. Це правда, але буває і так, що деякі нетерпеливі молодята кладуть голову під Соангеліє і в місяці травні. Чого, кажуть, ніколи не було в Старому Краю! Наприклад, у Полтавщині, в'єворили, що котра дівчина өйде замк в мю — буде „матюго“ ціле життя! Ці слова я записав просто з уст нашої співачки, Гануці Шерей, родам полтавкы, що і не Наташкі.

Пані редактор, Уляна Любоєвич, з обережності не заторкує у весільному зислі проблематики мшання подружжя, протє і без цих контроверсій знаємомо на його сторінках гімало дшкчснійого, так би мовити, матеріялу. Так, для прикладу, пані Любов Калиноєвич, у статтєйї п. з. „Тільки між нами і телефоном“, подас цікаву інформацию, що вже брвають навіть шлюбні жіночі сукні з довгими штанами, або, іншими словами, „штанизовані“ шлюбні сукні... Асторка добасє в цьому великий прогрес в д'лянці моди, що потрає, на її думку, д р і б номіанським смаками відстаючої частини еміграції. „Ще минулого року, — пише пані Калиноєвич, — в місті Т., коли молода була одягнена в білий стрій з штанами, згіршений своєцикч өйшов з церкви... Тепер, як виходить, ситуація настільки поправилася, що дівчата стають від өйнець в штанах, і в суконках, і ніщо не робить з цього приводу в церкві демонстрації, що іє і без того мємо доволі в нашому церковному житті. Ну, алопці, це далі өйгеро „триматьсьө штани“, це „мінімю“, так оазать б, переконанє. Відрадним өйшеєм є також і те, що деякі молоді люди өйшаються в народних або өввишачних строях, як це ми бачили недavno в Нью-Йорку, в церкві св. Юра, коли молода наша лікарка брала шлюб з одним націонігом.

Чого бракує в згаданому весільному зислі „Нашого Життя“, це новини, що керівник Студії Мистецького Слова в Нью-Йорку, Д'ля Крушельницька, відіккала була в таборі та осель өсія своія студійніє, коли виходила замк одна з кращих асторок Студії, Д'ля Голюка (Гарина — з „Ой, не зоди, Гриво“). Весільля було, значить, театральнө-артистичнө, що і запрошено на цього також і деякі літератори, наприклад, колегу М. Понеліка, який, дякуючи Божій та лікарськй помічї, вертається до давньої бойової форми, і взає у згаданому весілі активну участь.

Тоді пригадала я собі свій вишиваний рушник. Назаль, не льняний, навіть не бавовняний, а конопляний і недоречно-багато вишитий, але чистий і не подертий. Пан Роман — людина інтелігентна, він зрозуміє, він вибачить. В'язгана я той рушник, випрасувала і повисла на цвяшкун біля миски. Довгий, абсолютно довгий — аж по підлозі волочився! З одного боку 85 сантиметрів вишивки, з другого боку 85 сантиметрів вишивки, а посередні приблизно стільки ж невшитого полотна. Вирізати його! І я вирізала, а решту зшила. Готово, проблема розв'язана!

На те, довідавшись про хворобу нашого сина, прийшла і моя приятелька — пані Марія Мудрик — близька кровна пані Романа. Вона тепер у Торонто. Додавати якісь пояснення до її особистої вважано зайвою річчю, бо пані Мудрик загально відома людина.

Отож, прийшла пані Марія й відразу зауважила рушник: Ох! Ах! Та це ж — чудова річ! Звідки він його взяла? А чому ж він шитий? Ну, знаєте!.. І ви його повірили, щоб ним утиратися?! Бійтеся Бога, та це ж — гріх!

Відвага м'ряється різними мірлами і хоч я до болячих не належу, але признаюся до того, як у мене стоїть справа з рушниками, не вистачило духу. Довелось зробити байдажу міну і сказати, що втратив таким рушником — це ж найпродітніша річ.

Що про мене подумала тоді пані Марія, не знаю (а тепер, коли б я її спитала, напевне не скаже), але попросила, щоб я її рушника позичила, бо вона хоче відішлати заір. Прощу дуже — чому ні!

Продовження буде

Історія половини вишиваного рушника

І тоді мене зробилося погано. Кажуть же, що нема нічого злого, щоб на добре не випало, то мабуть, і все добре може вийти на шкodu. Поки прийшов чоловік, я такі розхворувалася поважно. Прийшла одна сусідка, прийшла друга, і тоді, мов шило з миски, виляла правда про мркинцю і водичку — гіркенька правда, яку ми пильно тримали в секреті.

І поспіналися співчуття, докори та поради: Ай-ай-ай! На голодній шлунок — та аж п'ять гарячих пір'яг?! Та від того можна скрут кишок (я так казала, „переворот кишок“) дістати! Та невідомо, які ті бебешки були й з чого! Тепер же ти пройдиш всяку погань продають. Де той останній пір'яг? У помийницю його! Але як вам не соромно?! Та чому ж ви нічого не казали? Чи то вам хотів би місця на плиті пошкодував, щоб ви собі щось сами заварили? Як так можна?! Я вже вам завтра сама зварю якоїсь юшки. Але сьогодні нам краще не їсти нічого. Пийте гарячий чай. Прикладіть теплий обклад — це напевно pomoже. А, може, чарку горілки? Ні, горілки вам „у такому стані“ краще не пити! Спробуйте на кінець ложкачи соди. Ні, м'ятні краплі краще. Випийте м'ятних крапель!..

Дарма! Ні, чай, ні обклади, ні сода, ні м'ятні краплі не помогли, і мене пізнім вечером завезли до лікарні.

А в лікарні холодно, а в лікарні з мене скинули не те що пальто, а й узяли всю одєду, і вдягнули в саму стерильну сорочку. Трясує, січу зубами, почуваю себе з кожного хвилиною гірше, переконана, що настала моя остання година.

І була б напевне загинула, та, на щастя, десь по піночі несподівано прилетів бузюко і поклав край моім тер-

І к е р

Леві плянус обмежити повновластє Еф-Бі-Ай

Монтреаль, Канада. — Генеральний прокуратор ЗСА Едвард Г. Леві, промовляючи тут на річній конвенції Американської Адвокатської Палати, заявив у середу, 13 серпня, що Департамент справедливости плянує обмежити повновластє Федерального Бюро Інвєстигації (Еф-Бі-Ай). Леві не подає всіх подробиць запланованої реформи цього бюро, але заявив, що наприклад, довготривала інвєстигація „адогандо підвєрх“ організації буде обмежена до випадків, коли існує загроза, що дана організація плянує застосувати „незаконне насильство“. Генеральний прокуратор також сказав, що Еф-Бі-Ай мусить дуже обмежити використання доповідників у своїй розвідчій діяльності та що генеральний прокуратор ЗСА відте-

Концерт Музичної Студії проф. Зої Маркович у Філадельфії

Музична Студія проф. Зої Маркович існує 26 років. Зої Маркович, піаністка, педагог, композитор і акомпаньатор здобула музичну освіту у Київській Державній Консерваторії. Після закінчення студій працювала педагогом у цій же установі та концертмайстром у Київській Державній Опері. В часі війни вчила гри на фортепіано в Музичній Школі в Станславі. На еміграції, в Австрії, працювала концертмайстром у Оперному Театрі в Зальцбургу, а пізніше в Ляндеку була директором Української Музичної Школи. Прибувши до Філадельфії в 1949 р., вчила в Сеттлмент Мюзік Скул, а згодом відкрила у Філадельфії власну музичну Студію, яку успішно провадить доє. Крім того виконує мистецтво - виконувати працю над українською молоддю. Десять років тому створила вокальне тріо „Соловейки“ СУМА при осередку ім. УПА і є мистецьким керівником цієї відомої мистецької одиниці. Репертуаром „Соловейки“ є народні, стрілецькі, повстанські та інші пісні в музичній обробці Зої Маркович. Ці пісні є зібрані у двох збірниках п.н. „Співають Соловейки“. Авторка видала їх в 1971 і 1974 роках. У нас, тут на еміграції є багато справ першої потреби і між іншими такою справою є заповнення прогалини в наших мистецько-культурних потребах. Для виховання нашого покоління нам потрібна рідна українська музика, яка при цьому є дуже важливим чинником. Крім симфоній та суїт нам потрібна й музика легкого жанру. Треба писати музику для шкільних та опрацювати свої рідні пісні, які можна легко співати і з насолодою слухати. Народні, стрілецькі та повстанські пісні, це вияв душі, певних переживань, воєнного запалу та любови, вони в крові та кістках народу, вони „любоді, сильні і гарні“. Це терпіння народу, це „врушує“ його серце і душу. Це „тумул до праці“ Зої Маркович на полі рідної музичної культури. Висловлюючи враження з концерту Музичної Студії проф. Зої Маркович, що відбувся в неділю 22-го червня в залі Українського Громадянського Клубу у Філадельфії треба наперше підкреслити гарний зовнішній вигляд та культурну поведінку на сцені і поза нею всіх виконавців програми концерту, починаючи від наймолодшої дитини - виконавиці, акінчаючи на більше заавансованих старших учнів, з яких деякі є студентами коледжів. Це говорить про добильність та гармонійну виконув співпрацю студії з домом, тобто з матерями і батьками. Цей концерт пройшов з великим успіхом і піднесенням. Всі виконавці були знаменито підготовані і кожен їхній виступ народжував ясними оплесками. В програму входили: Бах, Бетговен, Гайдн, Шуман, Шуберт, Чайковський, Гріг, Ліст, Шопен, Рахманінов, Вернович, Леонтович, Лисенко, Коломєць, Борнякєвський, Косенко, Василь Шуть, Ревуцький, Штогаренко і

Совєстєвка прєса критикувє Владикє Мєтєслава, Протоархимадрита Атєназіє Великого і українських націоналістів за прєславу гєтємана Мєзєни

Київ. — Газета „Культура і Життя“ — орган міністерства культури УССР та республіканського комітету профспілки працівників культури, надрукували у числі 7-го серпня ц. р. довшу статтю С. Даниленка п. з. „Як вони перекучують історію“ у якій совєтський автор, намагачючись доказати „єрархично“ гєтємана Івана Мєзєни перед українським народом, картає за прєславу Гєтємана, Первобєрєра Української Православної Церкви в ЗСА Владикє Мєтєслава, Протоархимадрита Отців Василія Атєназіє Великого за його „Літопис Християнської України“ і „українських буржуазних націоналістів“, які „докладають усіх сил, щоб зробити з Мєзєни національного героя“. Приводом до написання статті, — як виходить із зловислої замінки автора — були релігійні відправи в Церкві-Пам'ятнику у Бєвєд Брукє, у яких брав участь Владикє Мєтєслав, який як пише С. Даниленко, „у присутності верховодів українських націоналістичних угруповань посвятив символічно могилу з хрестом - пам'ятником Мєзєни, приєднавши до нього і квітви нової доби — Петлюру, Коновальця, Бєвєдєру і Шухєвичє“. Даниленко покляється на заяву митрополита Української Автокефалічної Православної Церкви Василія Липківського, який, нібито, „перестєрєгав Петлю-

Можна одєржати стипєндії на українєзнавчій курє в Стєйтєвому колєджі в Джєрєзі Ситі

Джерзі Ситі. — УНСОЮЗ, або реструватися особисто в четєр, 28-го серпня, між 3:00 та 7:00 год. вєчєра. Студєнти довшого навчального навантажєня („фул тайм“) можуть реструватися на цей курс особисто в сєреду, 3-го вєрєсєня, між 10:00 год. рано та 2:00 по пол. Осєби, які ніколи не брали курсів в тому колєджі, але хочуть стати студєнтами і зарєструватися на курс історії української державности, повинні негайно написати до: Admissions Office, Jersey City State College, Jersey City, N. J. 07305, або затєлєфоновати до Мєрї Грєчан на числє (201) 547-3253. Вони зможуть зарєструватися особисто у вєктор, 2-го вєрєсєня, а самє, нові „фул тайм“ студєнти між год. 10:00 рано та 2:00 по пол., а нові „парт тайм“ студєнти — між 4:00 та 7:00 вєчєра. Нові „парт тайм“ студєнти також зможуть реструватися в сєреду, 3-го вєрєсєня, між 4:00 та 7:00 год. вєчєра. Додаткові інформації в справі курсу можна одєржати, пишучи до Dr. Thaddeus V. Gromada, Jersey City State College, Jersey City, N. J. 07305. До д-ра Громєди трєба також зєрнатися в справі апєлкації на стипєндії.

7-ий Лємківський Фєстєвєль

відбудєтся 16 і 17 серпня 1975 року в Лємкє Парку — Монро, Н. Й. при участі місєвєх хорєв и танєвальних ансамблєв, з гєстєним виступом Г. Красєді, соліста Київської Дєрєжавної Оперї, Дєвєд Тамєри, солістки Львівської Дєрєжавної Оперї, Зубєвєч Олєни, виконавиці лємківських народних лєсєв з Львова. Концертєвє Натєлєви, піаністки Київської Дєрєжавної Оперї. Почєток 18-го серпня, о год. 8-й по пол., а 17-го серпня, о год. 12-й дєня.

Фундація ім. Івана Багрянєго

— влаштує — 23 серпня (субєта) 1975 р. на осєлі ОДУМ-у „Київ“ АККОРД, Н. Й., США, тел. (914) 626-7715 **ЗУСТРІЧ ЖІНОК, КОНЦЕРТ І БЕНКЕТ** ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ МІЖНАРОДНОГО РОКУ ЖІНОК ТА ПЕРЕСІДЦВАННЯ ЖІНОК В УКРАЇНІ ЗУСТРІЧ відкрєє о 2 год. дєня голова Управєи Фундації ГАЛІНА ВОСКОВИЧ. Цікамі короткі реферати про прєсєванє жєнок в Україні та про живучий рух у видьомє свєтє і пов'язанє з цим вихованє молоді прочитують НАДІЄ СЄВІКІ і ЛІЦІЯ ГРИГОРЄВНО. КОНЦЕРТ вєлює гєстєний виступ ГАННИ ШЄРЄВї, ГРИГОРІЯ КИТАСТЄГ, ОЛЄНИ ЗАМ'ЯТО, ПЄТРА і ЛІЦІЯ КИТАСТЄГ, квартєту жєнок-бєвєдєрєток, ВАДІ ГУР'ЄВСКОї і дєклєрацій та інші мистєцькє точки. Також будє ПОКАЗ ОРІГІНАЛЬНОГО НАРОДНОГО ПОШІ рєзних областєв України іє колєкції ОЛЄКСАНДРІ КРУПІ. БЄНКЕТ іє неспєдиєним відбудєтся вєчєром. Дєвєд з бєнкєту і концертє прєзєвєчєтся на Фундацію ім. І. Вагрянєго. Запрошуємо всіх жєнок прєбути з своїми родинами на зустріч, концерт і бєнкєт, щоб разом гарно і цікаво відзначити Рік Жєнок та побувати на свєтєвому повітрі в зелєних гєрах Кєтєскє.

Чикаго і околєца!

ОКРУЖНИЙ КОМТЄТ ВІДЛІВ УНСОЮЗУ в ЧІКАГО, ІЛЛ. повідомляє, що в п'ятєницю, 22 серпня 1975 р. о год. 7:30 вєч., в СОЮЗОВОМУ ДОМІ при 843 Норт Вєстєрн Авєнє в Чикаго, ІЛЛ. — відбудєтся **ОКРУЖНІ ПЄРАДИ** в яких обєв'язані взяти участь члєни Округної Управєи і дєлєгати та урядники таких Відлїв УНСОЮЗУ: 17, 22, 33, 35, 51, 61, 100, 103, 106, 107, 111, 114, 118, 125, 131, 136, 139, 157, 176, 190, 220, 221, 243, 250, 259, 301, 335, 379, 395, 399, 423, 425, 452, 472, 499. У ПРОГРАМІ ПЄРАДІ: 1. Обговєрєння організаційної праці. 2. Обговєрєння і вирішєння справ, зв'язаних із Союзєним Дєнем, що відбудєтся 21-го вєрєсєня ц. р. 3. Зустріч із новим облєсним організаєтором п. Вєгданєм Дєвєчєвським. Дєповідь вигєсєлить БОГДАН ДЄВЄЧЄВСЬКИЙ, облєсний організаєтор. У Зборєх візьмуть участь також: д-р МІРОН КУРЄПАС, голєвний радєний лєж. АНАТОЛІЙ ДОРЄВЄНКО, гол. радєний ЗА ОКРУЖНУ УПРАВЄ: Мєхєлє Олєксєвський голова, Оєстє Панєчєшин сєкрєтар.

У Бангладєші відбудєся державний перевєрот

Дака. — У п'ятєницю, 15 серпня, в азійській країні Бангладєш відбудєся державний перевєрот, в наслідєк якого владу перебєрєли зброєні сили. Згідно з урядєними радєєвєдєнями, дєтерєшний прєзидєнт Шєйх Мужбєр Рагман був вбитий під час „чєго“ перевєроту, а новим прєзидєнтом став Хєндєкар Мєштєкє Ахмєд. Військовий перевєрот був плянований і прєвєдєний самє новим прєзидєнтом Ахмєдом, який був мінїстром в уряді Шєйха Мужбєра Рагмана. Як відомє, Бангладєш — це колишній Схїдний Пєкістан, який став самєстійною державєю в 1971-му році у вєслїдї війни між Індїєю і Пєкістанєм. Новий прєзидєнт цієї азійської країни, Хєндєкар Ахмєд, повєдомляє, що

В ПОРТУГАЛІ ПЄШИРЄТЄСЬКА ЛЄБРА

Лїсбєна, Португалія. — Прєсєві агєнції інформують, що тут поширєється хворєба азійської холєри. Тільки за останні трє тижнї в околї Опорто (північна частина Португалії) відновєно 145 випадків цієї хворєби. Чєтири осєби вжє померли. Також у Лїсбєні дєклєраєтє осіб захворіли на холєру і прєбувають у місєвєх шпитєлєях. Здрєвовєльні властї поважно стурбовані цим явєнєм, бо холєра дєєсно поширєється, голєвно сєред біднішого прошєрку населєння, а враховуючи тєпєрєшню ситуацію в країні і маси лєудєв на вулицєях, хворєба може прєтворитися в епідємію, яку потім тєжко будє зупинити.

Чи вєрєна дєтина ходить до українськєв свєтєлїчкєв зєрєвєтєє в шє справє до виховної реферєнткє відлїлу СУА, що є в вєпєшє мїсєвєстї

Мєхєлє Оєстєв'єк

В ПЄРШУ РІЧНІЦЮ СМЄРТІ НАШОЇ ДРУЖИНИ, МАМИ І БАБЦІ **ЛІЦІЯ МІРОСЛАВНА з ЗАЛЧКІВСЬКИХ БАРАБОЛІК** що відлїшла від нас прєвєдєчно 21 серпня 1974 року, відраєвєлєся **ЗАУПОКІНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ** в КАТєДРІ в ПРІШПЄВІ, де відчалєся; в КАТєДРІ СВ. О. МІКОЛАЄ в ЧЕКАГО, 22-го СЕРПНЯ 1975, о год. 7:45 ранє; в СОВЄСІ СВ. ВЄЛОДІМЄРА і ОЛЄГІ в ЧІКАГО, 21 СЕРПНЯ 1975 р., о год. 7:45 ранє; а також у ЧЄСВІ і РІМІ. Згадати Поїмну в шєтєх прохєють — **ЧЄЛОВІК, ДІТІ І ВУКНІ**

У глєбокому ємєтєу повідомляє Рєдїну, Друєві і Зєвєсєчє, що 18-го серпня 1975 р. упокоєся у Богі, наш Найдєрєжчий і Нєвідєкалуваний МУЖ, ТАТО, ДІДНЄО І ШВАГЄР **СВ. П. МИХАЙЛО ДЄМЄНЧУК** нар. 17-го лїстєвєдє 1899 р. у Нєвєрїєві, Західна Україна. ПЄАНАХІДЄА у євєбєтє і недїлю, 16 і 17 серпня 1975 р. у похєрєшєму заведєнні Hines-Rinaldi, 11800 New Hampshire Avenue, Silver Spring, Md. ПОХЄРЄН у пєвєдєлєк, 18-го серпня 1975 р., о 8-й год. ранє у похєрєшєму заведєннє до українськєв кєтолїчєскєв цєркєв Прєсє, Рєдїни у Вєшїнгтєні, Д.К., а оєслєя на українськєв правослашний цєвєтар єв. Андрєя у Сєвт Бєвєд Брук, Н. Дж. Гєрєм прєбуєтє: Дружєна — ЄМЛІЄЯ з ГАЛУЦІНСЬКИХ дєвєчє: ЯРЄСЛАВА НАЦІЄВЄСЬКА з чєлєвіком ІОРГІЄМ ОКСАНА МЄЛЄНІЄВЄСЬКА з чєлєвіком ІОРГІЄМ і дїтьми АНДРЕЄМ і ХРИСТЄЮ і дїтьми АНДРЕЄМ і ХРИСТЄЮ і дружинаєвєчє КЄВЄМЄН і дїтьми ОЛЄЮ, ІОРГІЄМ і КЄВЄМЄНЄТОЮ. Влєжєнє і дєвєчє Рєдїна в Аємєрїці, Кєвєдї, Аргєвєнтїні, Пєлєдї та Українє College Park, Md.

В дєнях 23 і 24 серпня 1975 р. на стадїонї СУМА в Єлєвїл, Н. Й.

ВІДБУДЄТЬСЯ **16-ТІ ЛЄГКОАТЛЄТИЧНІ ПЄРШЄСТІ** Українськєв Спортовєв Цєнтрєлі Аємєрїки і Кєвєдї

Почєток: субєта, 23-го серпня, год. 9:30 ранєу В субєтє — ВЄЧІРКА для всіх Зєвєдєв. В недїлю — БОГОСЛУЖЄВНЄЯ, 9-та год. ранєу. Фїналіт — Зєкрїтєя. Гєспєдєрї змєгєнє — СУМА Прєвід змєгєнє — УСПАЄ

Спїлка Українськєв Молоді Аємєрїки — влаштує **24-ий ВСЄАЄМЄРІКАНСЬКИЙ МЄНІФЄСТАЦІЄННІЙ ЗДВІГ** З НАГОДИ 50-РІЧЧЯ СУМ та 25-РІЧЧЯ ГЄРОСЬКОЇ СМЄРТІ ГОЛОВНОГО КОМЄНДІРА УПА ГЄН. ХОР. РОМЄНА ШУХЄВІЧЄ — ТАРЄСА ЧУПРІНКІ **під клїчєм — „За Бога, за Українє — до перємоги“.** **В дєнях 30, 31 серпня і 1 вєрєсєня 1975 року на Осєлі СУМА в Єлєвїл, Н. Й. та на Осєлі СУМА ім. Київ в Дєтрєйтї, Міш.** ЗАПРОШУЄМО ВСЄ УКРАЇНСЬКЄ ГРОМАДЯНСТВО І МОЛОДЬ. **Голєвна Управє СУМА**

Пресовий Фонд „Свободи“

На цьому місці дружуємо імена тих ВІЩ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до пресових та своєю пожертвою на фонд „Свободи“ та її видань: англійського „Українського Тижневика“ і дитячого журналу „Веселка“, і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛІСТА, Ч. 16.

Table with 3 columns: Name, Amount, Name, Amount. Lists donors and their contributions to the press fund.

МІ І СВІТОВА КОНФЕРЕНЦІЯ В МЕХІКО

(Закінчення з стор. 2-ої)

решці, й урядово подавано, що всіх було сім тисяч на той час.

Ми знали, що однією з найважливіших наших акцій було вручити Конференції Меморіал у справі українських жінок політв'язнів в'язнів ССРСР. Довго чекали ми на контакт, щоб це зробити. Але, коли до поведінки 23-го червня ми не дістали ніякої зовнішньої допомоги, ми вирішили, що був вже час, щоб „голосно“ говоримо наша делегація. Було рішено дістати аудієнцію в президента Конференції д-ра Педро Охеда Пауллада на середу 25-го червня рано в Центрі, де відбувалася Конференція ОН, та передати йому наш меморіал. На той же день було заплановано скликати також з тієї нагоди пресову конференцію та урядити протестаційну акцію у формі голодування. Також на середу припало відкриття нашої виставки в приміщеннях Трибуни.

І прийшла ця серeda, 25-го червня 1975 р. Ми все виконали по плану і успішно. Президент Охеда Пауллад прийняв нашу делегацію (10 осіб), і тоді п. Маруся Бек в імені делегації зreferувала головні точки меморіалу і вручила його йому. Він середньо з нами говорив і пробирав передати цей меморіал до Генерального Секретаря ОН та Комісії Прав Людини, бо він не має права передати це Конференції. Це могола б зробити тільки офіційна делегація, і пропонував передати цей меморіал поодиноким делегатами. Хоч може декому здаватися цей акт зустрічі з президентом Конференції ОН, дехто нею там навіть був занепокоєний, і з того дня посилює службу безпеки і контролю.

У той же день була відкрита наша виставка з великими фотографіями жінок політв'язнів у ССРСР на стінах, з пропагандивною літературою на столах та прикрашена нашими вишивками й керамікою. Синьожовтий прапор був на видному місці і дуже бенкетно представників із делегації ССРСР, які нас і там відвідували. На цій виставці протягом кількох днів наші делегати мали нагоду давати інформацію про українські проблеми великій кількості відвідувачів. П-К. Смоляк включила сюди частування гостей солодким і кавою.

Наша пресова конференція на той день була проголошена в офіційному виданні Трибуни (Хіломен) та на вивісках на таблиці інформації Трибуни. Вона втілювала великим зацікавленням Мехіканської преси, телевізії та радіо, як і увагою міжнародних журналістів, у тому і представників „Правди“ й інших видань із ССРСР.

Пресову Конференцію відкрив адв. Андрій Семожук. Пани Х. Ісаб прочитала заяву, в якій підсумувала меморіал української делегації до учасників Конференції та дала відповіді на запити зі залу. В цьому їй допомагали пп. М. Бек і У. Целенці.

Пресова конференція відбувалася в одній із залів у приміщеннях Трибуни. Всі учасники одержали копію нашого меморіалу та інформаційний матеріал. Відразу по закінченні пресоконференції, як було проголошено, 11 членок нашої делегації в народних строях вийшли демонстративно і спокійно на площу перед трибуною, та під великою емблемою Міжнародного Року Жінки (голубка миру) по-

„ІКОНА 2000-го РОКУ“

(Закінчення зі стор. 2-ої)

де один українець, там дві партії, а де один мистецтвознавець — там два стилі. Два стилі веселі та чародійні! — Вільгі Філіппе. Критичний, іронічний, але симпатичний. Записи численного молодого докоління Єврейського українською мовою: — „Дуже цікаво й присмисло!“ — „Щось свіже, до серця говорить!“ — „Гарно, але як знайти слово, щоб висловити, коли воно дуже гарне!“

„Бур'яні кошу зелену тягне Омелядова земля! — Тобі, благородний друже, від мене щира ласка! — Любомир Госейко (поет). — На це жартома відповідь: „Мистецтво зветься візном на небо й землю, але нічого нема для нашої галереї! — Чорт.“

Кілька голосів українською мовою покоління народженого поза Україною: — „Ці образи відповідають нашій епосі!...“ — Зелена. (Ми не зміюємо ні стило, ні праволісу). — „Дивус різноманітність підсвідомого мистецтва впливає, які вибравоби подовгаєть стиль обличчя чорної різьби і зазвують з початками з ще невиробленими візантійськими настроями. Надіюся, що стиль Мазурника знайде собі місце, котре йому належить у світовому мистецтві, як продовження українського духа і спротив соціалізму! — Ірка.“

Із французьких записів: Ініціаторів Синдикат „Ажаксо“ — „Багата персоналість! Дуже цікаве!“ — „Цікава винахідливість, хоча релігійного напрямку, який мені не відповідає, але подивлюю поєднання кольорів і глибинний пошук! — М. Жубковський.“

„Дуже гарна виставка! — Шпанроско, критик. „Нарешті коло Академії мистецтва добрі картини в галерії: свіжі, веселі, свободні, персональні. Ці картини побуджують охоту до малювання! — Студенти Академії мистецтва.“

„З однієї сторони бойовики, з другої — надхнення і талант! Bravo! — Гю Ляпорт.“

„Вітаю справжнє відродження релігійного мистецтва, у кращому розумінні слова. Відчуття та знання епопейської іконографії! — П. Дюма — Рікор.“

„Велика поезія! — В. Алєн, мистецтв.“

„Нас дуже зворушила релігійна тематика, яка, на нашу думку, трактована з великою ніжністю та вірою! — Надія та Філіпп Дюпон.“

„Атмосфера справжнього духа персонального мистецтва зворушила в своїй оригінальності, веселі і відпружена! — Професор університету в Гайдельберзі — Зах. Німеччина.“

Для нового мистецтва. Виставка Мазурника є, на їх думку, винятковою, відмінною від усього, що є зараз в галеріях Парижу. Прохання вислати їм запрошення на наступні виставки, бо були свідками, як франкузські галеристи, не лише франкузських, і різні установи запрошували Мазурника із виставкою його творів. Уважають, що галерія з замкненим колом для певного жанру мистецтва й, мабуть, тому важко поширювати нові ідеї. — Подають адресу.

„Мазурник винятковий мистецтв. Присма людина. Його твори насичені вірністю до свого краю. У 37 роки життя — прекрасна кар'єра. Він з багатого творчою палітрою виявляє наснагу, а творить осяяно красою, в сюжеті різноманітне багатство! — Піше А. Шаперон, критик журналу „Le Devoir“, офіційно членів гонору в релігій Франції, який виходить під патронатом президента Французької Республіки, а поточесним членами колегії є ректор університету в Парижі і президент Ради міста Парижу.“

Останній запис франкузською мовою можна б назвати підсумком всіх записів: — „Мазурник — модерний мистецтв, що заповідає новий стиль, а одночасно зветься до джерел традиційного мистецтва! — Валлобра, франкузський письменник і член і президент різних інтернаціональних і франкузських літературних та мистецтвських установ.“

У записній книзі подано багато адрес, телефонів, як мистці, критики, колекціонери, поети запрошують Мазурника до себе до роботи, щоб ближче познайомитися, обмінятися творчими думками.

Під кінець виставки одні із наших студентів, гортаючи книгу записів, із зворушенням, менше відкрив щось нове, ще небачене, зявив, що виставка Мазурника — це щось більше як саме мистецтво, це ж, саме, ця наша українська політика за кордоном, яку нам треба ширити. — Чомусь весь час переслідувала думка про Архипенка. Його також адюнтува Париж ще перед Першою світовою війною. А ми? Якось довго ждала!... Візія будівні сьогоднішнього дня дала змогу напому мистецтву заглянути у майбутнє. Бож початок застринженого припадає на сьогодні. Треба лиш вміти цей початок спостерігти. Мистецтв без візії майбутнього призначений на забуття.

Індійською мовою: — „Ваше мистецтво для нас багаторо більше й більше зрозуміле як франкузське. Стоїмо зачаровані і заглиблені в контемпліації! — Два індійські мистці.“

„Виставка винятково гарна, де справжній мистецтв, він виявляє пошук, якими привертає до себе увагу, він а майстер своїх форм і палітри. Його теперішні ікони з більш зразувмі франкузською глядачем, Ви бо тепер зуміли „звнчати“ українську духовність з франкузським „еспрі“. Але я, передусім, тепер захоплений Вашими пейзажами! — Директор галерії.“

„Вдаю гарна виставка, де радість і винахідництво відкидають обмеження розсудку і звичну життєву мудрість. Велика, хоч карколомна, але вдала візія! — Корта, франкузський іконописець і теолог.“

„Дорогому, в е л кому мистецтві, у якого свобода мені найбільше припала до вподоби, а в першу чергу — трактування пейзажів з не обмеження розмахом! — Ж. К. директор галерії.“

„Твій зямовий красвід — це красвід моїх чотирьох пір року!... — М. Жоберт.“

Увага! Увага! СТУДЕНТИ Небувала досі нагода одержати безплатний пошук вирождєтє кінца тижня (субота і неділя) на чудовій оселі Українського Народного Союзу „СОЮЗІВКА“

Український Народний Союз UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07308

Український Католицький Цвинтар СВ. ДУХА, Hamptonburgh, N.Y. По інформації прошу писати або тел.: (914) 476-0764

KEY PHARMACY, INC. 1307-A Market Street • Philadelphia, Pa. Tel. No.: 561-5244

М'ясо і ковбасні виробы за німєцьким виробом для смаку. Вироби у власній фабриці ковбас. ТІЛЬКИ ОДНА ЯКІСТЬ — НАЙЛІПША

ЧИ ЗНАЄТЕ, ЩО ВЖЕ ЗА \$14.65 МІСЯЧНО МОЖЕТЕ ЗАБЕЗПЕЧИТИ ТА \$50,000 НА ВИПАДОК АКИЩЕНТОВОЇ СМЕРТІ АБО НА \$25,000 НА ВИПАДОК СМЕРТІ ЗВИЧАЙНОЇ, ПРИБАВШИ 10-РІЧНУ ТЕРМІНОВУ ГРАМОТУ

БАКАЦІЯ СОНЯ ВІЛЛЯ МОРСЬКІ КУПЕЛІ • ГАРЯЧІЙ ПІСОК ДОБРЕНЕ ТОВАРИСТВО 5711 Pacific Avenue Wildwood Crest, N.J.

Real Estate N.Y. State — Sullivan County Secluded beautiful setting, private driveway, through large pine and hemlock. Bridge over good trout stream, stone dam forming pond. Brick home, large fireplace, 2 car garage, slate roofs on both buildings.

LYTWYN & LYTWYN UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS AIR CONDITIONED Обслуґа ЦИПРА І ЧЕСЕА. Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.

КОВАЛЬЧИК FUNERAL HOME Completely AIR CONDITIONED Займається Похороном в острєй NEW JERSEY.

ПЕТРО ЯРЕМА УБР. ПОГРЕБЕННЯ Займається Похороном в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK І ОКОЛИЦЯХ

SINKOWSKY FUNERAL SERVICE 3535 East Tremont Avenue BRONX, N.Y. 10465

For Rent НА ВИПАДОК 2 1/2 КИМНАТІ в Ірвінґтоні, Н. Дж. Організація та гаряча вода. Перший поверх. \$175.00 на місяць. Tel. (201) 372-4689